

Arrest

nr. 237 654 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soenitische moslima van Arabische origine. Op 1 augustus 2001 werd u geboren in Bagdad. U woonde afwisselend in de wijk Mansour en bij uw grootouders in de Hateen wijk omwille van de vele ontploffingen die toen plaatsvonden. U ging in Irak naar school tot het vijfde leerjaar.

In 2011 vervoegde u samen met uw moeder N. A. H. X (CG 17/10094Y; O.V. 8.370.562) uw vader in Jordanië omwille van de algemene onveilige situatie in Bagdad. Op 20 augustus 2013 keerden jullie op vraag van uw vader, die reeds eerder terugkeerde, terug naar Bagdad. U verbleef dan eerst enkele dagen bij uw grootouders in Hateen en daarna nog een vijftal dagen in Kerbala.

Samen met uw moeder verliet u op 2 september 2013 Irak en reisde u per vliegtuig naar Turkije. Dit omdat uw vader u wilde uithuwelijken. U verbleef meerdere jaren samen met uw moeder in Turkije alvorens uw moeder besloot dat jullie uw halfbroer M. X, (O.V.6.490.891) in België zouden vervoegen, dewelke hier in 2010 de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend. U durfde echter de overtocht per boot niet maken en bleef achter bij verwanten in Turkije.

Uw moeder had ondertussen al een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 5 januari 2017. Ter staving van haar eerste verzoek legde ze volgende originele documenten voor: haar paspoort, jullie identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen, medische attesten, een UNHCR certificaat en een uittreksel uit het rijksregister. Tevens legde ze kopieën voor van haar voedselrantsoenkaart en een cd-rom met informatie over haar medische toestand. Op 27 oktober 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 juli 2018 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Ze verliet België niet en verzocht op 14 augustus 2018 een tweede maal om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. Ze verklaarde dat uw vader op 2 augustus 2018 uw grootouders bedreigde en dat hij hierbij zei dat hij zich op uw moeder wilde wreken en dat hij u terug wilde. Een week later zou hij uw oom N. hebben geslagen, die als gevolg van zijn verwondingen overleed. Ze legde geen documenten voor ter staving van haar tweede verzoek. Op 28 september 2018 verklaarde het CGVS haar tweede verzoek niet ontvankelijk. Ze ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Uzelf vertrok op 28 september 2018 uit Turkije en kwam in België aan op 6 november 2018. Op 8 november 2018 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. U verwijst tevens naar het feit dat uw vader u wilde uithuwelijken. Hij behandelde u en uw moeder niet goed. Hij was immers strikt religieus. Hij eiste dat u een hoofddoek droeg en sloeg u en uw moeder. U vermeldt tevens het incident waarbij uw oom om het leven kwam. Tot slot verwijst u naar de algemene slechte veiligheidssituatie in Irak.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 19/8/'10), uw identiteitskaart (d.d. 14/6/'09), een medisch attest in verband met uw oom, de overlijdensakte van uw oom, het politionele dossier in verband met het incident waarbij uw oom omkwam en de vertalingen van deze documenten. Tevens legt u kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs (d.d. 8/7/'09), uw registratiebewijs van bij de UNHCR, een foto van de begraafplaats van uw oom en internetartikels over de algemene veiligheidssituatie en de situatie van vrouwen in Irak. U legt tevens een cd-rom voor met drie filmpjes in verband met de situatie van vrouwen in Irak.

Ook uw moeder diende op 8 november 2018 een (derde) verzoek om internationale bescherming in. Ze baseerde zich bij haar derde verzoek op de asielmotieven die ze aanhaalde bij haar eerdere verzoeken. Ze vreesde nog steeds uw vader en herhaalde dat hij haar familie aanviel, u wilde uithuwelijken en uw oom in 2018 doodde. Ze voegde hier aan toe dat u op 28 september 2018 Turkije verliet en naar België reisde. Ter staving van haar derde verzoek legde ze volgende nieuwe documenten voor: rekeninguittreksels die betalingen van uw halfbroer aan haar aantonen en een bewijs van een regularisatieaanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 25 juli 2019 verklaarde het CGVS haar derde verzoek niet ontvankelijk. Ze ging niet in beroep tegen deze beslissing.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, a) en b).

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op de motieven die al werden aangehaald door uw moeder. U verklaart immers dat u vreest door uw vader te worden uitgehuwelijkt. Uw moeder haalde dit reeds aan in haar eigen verzoeken.

Er werd bij haar eerste verzoek besloten dat uw moeder er niet in geslaagd was aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Het tweede en derde verzoek die uw moeder indiende werden niet ontvankelijk verklaard. Uw moeder diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u een nood aan bescherming omwille van de door uw moeder vermelde problemen, niet aannemelijk maakt.

De motieven die aan de grondslag lagen van de beslissing tot niet ontvankelijkheid van het derde verzoek van uw moeder waren:

(...)

“In dit verband dient te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven, in casu vervolging door uw radicale ex-echtgenoot die tevens uw dochter wilde uithuwelijken. Verder stelde het CGVS vast dat u in Irak nog over een uitgebreid netwerk beschikte en oordeelde het CGVS dat de situatie in Bagdad niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV. De Raad oordeelde hierbij nog dat u geen enkel beging van bewijs kon aanbrengen waaruit bleek dat u, omwille van persoonlijke omstandigheden, meer dan een ander persoon het risico zou lopen om te worden blootgesteld aan het willekeurig geweld in Bagdad. U ging niet in cassatieberoep.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd niet ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u zich beperkte tot een loutere verwijzing naar de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u reeds had aangehaald bij uw eerste verzoek en u verder zonder enig begin van bewijs een beweerd gebeurtenis aanhaalde die volledig voortvloeide uit deze ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zich opnieuw beperkt tot een blote verwijzing naar de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoeken, in casu de beweerd vervolging door uw radicale ex-echtgenoot die uw broer zou hebben gedood en uw stelling dat hij uw dochter wilde uithuwelijken. Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden asielmotieven niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het loutere feit dat uw dochter ondertussen ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend kan evenmin beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming aangezien u haar beweerdte vervolgingsvrees reeds aanhaalde in het kader van uw vorige verzoeken, deze vrees door zowel het CGVS als de RVV ongeloofwaardig werd bevonden en u in onderhavig verzoek geen nieuwe elementen aanhaalt met betrekking tot uw dochter.

De documenten die u voorlegt tonen hoogstens aan dat uw zoon u financieel ondersteunde toen u zich in Turkije bevond en dat u een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op geen enkele wijze kan hieruit worden afgeleid dat u mogelijk nood zou hebben aan internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Rekening houdend met het feit dat u zich volledig op dezelfde motieven baseert, dient aldus te worden besloten dat ook u een nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds in het kader van de aanvraag van uw moeder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaart dat in Irak meisjes wettelijk gezien reeds vanaf hun negende kunnen **huwen** (CGVS p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde urgente gevallen zou dit reeds vanaf het vijftiende levensjaar worden toegestaan. Hiervoor zou dan wel het akkoord moeten worden gegeven door de wettelijke voogd. U kunt bovendien geen concrete voorbeelden geven van meisjes die op jonge leeftijd gedwongen werden te huwen. U verwijst weliswaar naar de internetartikels en de filmpjes op de cd-rom die u voorlegde, maar voegt eraan toe dat er bij uw familie of verwanten niemand is die u kent die hiertoe werd gedwongen (CGVS p.10, 12). Wanneer gevraagd wordt of er al concrete plannen werden gemaakt met betrekking tot een huwelijk voor u, antwoordt u dat uw vader wel degelijk iemand uitzocht voor u. De naam van deze persoon kunt u dan weer niet geven, noch weet u zijn leeftijd. U geeft zelfs te kennen helemaal niets over hem te weten. Dit is zeer opmerkelijk en roept verdere twijfels op bij uw geloofwaardigheid. Bovendien hebt u ook niet naar meer details gevraagd hierover (CGVS p.12). U hebt hem in ieder geval nooit ontmoet (CGVS p.15). Er is nog geen concrete huwelijksdatum afgesproken, noch zijn er al andere voorbereidingen voor uw huwelijk getroffen (CGVS p.13). U hebt daarenboven geen idee waarom uw vader u aan die persoon zou hebben willen uithuwelijken. U hebt hier zelfs niet naar gevraagd bij uw moeder (CGVS p.15). Uw moeder koppelde dit tijdens haar eerste verzoek aan zijn lidmaatschap bij een extremistische groepering. U weet echter zelf niet of uw vader al dan niet lid was van een groepering (CGVS p.15). Zoals reeds werd aangehaald heeft uw moeder dit daarenboven niet aannemelijk kunnen maken in haar verzoek. Dit alles doet besluiten dat uw verklaringen allerminst aannemelijk zijn.

Toen u nog in Irak was heeft uw vader u volgens uw verklaringen bovendien nooit gezegd dat u diende te huwen (CGVS p.13). Behalve dat hij dit aan uw moeder zou hebben verteld, gebeurde er niets. Jullie verbleven nadien echter nog een tiental dagen in Irak. Ook na jullie vertrek kwam hij nooit bij jullie verwanten naar jullie op zoek, afgezien van de keer waarbij uw oom zou zijn gedood (CGVS p.16-17, 19). Sinds uw vertrek uit Irak in 2013 tot op heden hebt u zelf niets meer van uw vader vernomen. U hebt zelf ook niet meer naar nieuws hieromtrent geïnformeerd (CGVS p.6). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. U weet zelfs niet of uw vader momenteel nog in Irak verblijft (CGVS p.18). U slaagt er dus niet in op doorslaggevende wijze te overtuigen dat u werkelijk het risico zou lopen gedwongen te worden te huwen in Irak.

Wat betreft het incident waarbij uw **oom** zou zijn gedood dient te worden opgemerkt dat uw moeder hieromtrent reeds niet kon overtuigen. U slaagt er bovendien niet in de appreciatie hieromtrent om te buigen in positieve zin.

U legt weliswaar documenten neer die dit incident zouden moeten ondersteunen, met name een medisch attest, de overlijdensakte van uw oom, het politionele dossier in verband met het incident waarbij uw oom omkwam en de vertalingen van deze documenten en een foto van de begraafplaats van uw oom. Hoewel u beweert dat in deze documenten vermeld staat naar welk ziekenhuis uw oom werd gebracht nadat hij door uw vader werd aangevallen, slaagt u er niet in te zeggen welk ziekenhuis dit dan wel zou zijn. Ook door wie, waar en wanneer de klacht omtrent dit incident werd ingediend kunt u niet zeggen, hoewel deze informatie gemakkelijk af te lezen valt uit de door u voorgelegde documenten. U liet echter na de moeite te nemen de inhoud van deze documenten tot u te nemen (CGVS p.17). Dit doet des te meer afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees. Daarenboven spreekt de inhoud van deze documenten de eerdere verklaringen van uw moeder tegen. immers dat uw oom werd geslagen een week na de aanval bij uw grootouders op 2 augustus 2018 en dat hij aan die verwondingen overleed. Uit de documenten die door u worden voorgelegd kan worden afgeleid dat hij reeds op 2 augustus 2018 zou zijn neergestoken en als gevolg daarvan op 15 augustus 2018 overleed. Bovendien is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat uw moeder deze documenten niet eerder voorlegde. U kunt hiervoor geen afdoende uitleg geven. Temeer daar u verklaart dat deze documenten reeds lange tijd in jullie bezit zijn (CGVS p.10-11). U beweert eerst dat uw moeder die documenten wel had toen ze zelf een verzoek indiende, maar dat haar gezegd zou zijn geweest dat ze die tijdens haar tweede onderhoud moest voorleggen. Als u dan wordt gewezen op het feit dat ze tijdens haar verzoeken wel andere documenten neerlegde, beweert u plots dat ze die documenten toen niet bij had (CGVS p.18). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat de bewuste documenten pas een week voor uw onderhoud bij het CGVS werden opgestuurd en wordt gevraagd waarom daar dus zolang mee werd gewacht, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.19). Bijgevolg hebben de door u neergelegde documenten met betrekking tot het incident waarbij uw oom zou zijn omgekomen onvoldoende bewijskracht. Documenten kunnen enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in deze niet het geval is. Daarenboven blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Irak een hoge graad van corruptie heerst met betrekking tot het verkrijgen van documenten en dat nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden en zowel in Irak als daarbuiten kunnen worden aangekocht – wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert en waardoor deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

*Verder haalt u aan dat uw vader u ertoe dwong een **hoofddoek** aan te doen. U weet niet meer vanaf welke leeftijd dit was en weet ook niet waarom hij wilde dat u dit deed. Als u gevraagd wordt of uw vader strikt religieus was, antwoordt u hierop bevestigend. U verklaart dat er in uw regio meisjes waren die geen hoofddoek aandeden, over hen werd dan geroddeld. Als u te kennen gaf dat u uw hoofddoek niet wilde dragen, sloeg uw vader u. Dit zou een achttal keer zijn gebeurd. Bovendien zou hij ook uw moeder meermaals hebben geslagen (CGVS p.13-14). U zegt aan het begin van uw onderhoud bij het CGVS dat uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) goed verliep en dat u daar alle redenen naar aanleiding van uw verzoek kon geven (CGVS p.2). Wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat u over deze aspecten van uw relaas geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), antwoordt u dat over deze details geen vragen gesteld werden (CGVS p.15). Nochtans kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit details zijn. Dat u hierover met geen woord repte, doet dan ook afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees hieromtrent. Bijkomend kan hierbij nog worden opgemerkt dat uw moeder zelf aanhaalde een keer te zijn geslagen door uw vader. Een week later zou dit echter zijn opgelost door bemiddeling van haar broer en moeder en nadien zou hij haar nooit meer op dergelijke manier hebben behandeld (CGVS 17/10094-I p.16-17).*

*Tot slot verwijst u naar de **algemene onveilige situatie** in Irak. Er vonden regelmatig ontploffingen plaats (CGVS p.4-5). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.*

*Ook de overige door u voorgelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw origineel paspoort (d.d. 19/8/'10), identiteitskaart (d.d. 14/6/'09) en de kopieën van uw nationaliteitsbewijs (d.d. 8/7/'09) en uw registratiebewijs van bij de UNHCR. Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.*

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat ze een alleenstaande vrouw van 18 jaar is, soenniet en afkomstig uit Bagdad. Ze heeft sinds 2013 Irak verlaten en heeft geen familieleden. Ze heeft geen weet van enige verblijfplaats van haar vader en heeft evenmin contact met hem.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het UNHCR-Rapport van mei 2019 (HCR/PC/IRQ/2019/05) waarin de positie van alleenstaande en vrouwen nader wordt besproken (stuk 3).

In het voormelde rapport wordt benadrukt dat vrouwen in Irak meestal geconfronteerd worden met legale en sociale discriminatie. Bovendien worden er verschillende vormen van geweld tegen vrouwen vastgesteld, zoals: seksueel geweld, huiselijk geweld, geweld gerelateerd aan de eerbaarheid, uithuwelijken en vrouwenhandel met het oog op het verrichten van prostitutie.

Alleenstaande vrouwen die niet kunnen rekenen op de steun van hun families worden meestal de slachtoffers van misbruik en vrouwenhandel.

Daarnaast zijn de opvangplaatsen die de Iraakse overheden hebben opgericht en waar vrouwen die het slachtoffer zijn van geweld terecht kunnen, zeer beperkt. De opvangplaatsen opgericht door NGO's zijn niet erkend door de Iraakse overheden, daarom worden ze aangevallen door veiligheidspersoneel en groeperingen die de opgevangen vrouwen als onrein beschouwen.

Alleenstaande vrouwen worden dus meestal gestigmatiseerd en misbruikt in Irak. Ze kunnen niet rekenen op sociale noch wettelijke bescherming.

De graad van de stigma en het misbruik wordt alleen maar erger wanneer een vrouw geen familieleden in Irak heeft op wie ze kan rekenen (zie het UNHCR-Rapport: p. 85 t.e.m. 96) (zie stuk 3).

Verzoekster stelt vast dat ze, in geval van terugkeer naar haar herkomstland, het slachtoffer zal zijn van verschillende vormen van geweld uitgeoefend tegen alleenstaande vrouwen in Irak. Ze kan bovendien geen bescherming verwachten van de overheid, noch van haar familie.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM *juncto* het beginsel van familie-eenheid.

Verzoekster stelt:

“Verzoekster woont immers samen met haar moeder en halfbroer in België. Zij vormen aldus een gezin. Verzoekster heeft een affectieve band met haar halfbroer. Immers, zoals vermeld woont verzoekster met haar halfbroer en is zij financieel afhankelijk van hem. Dit is steeds het geval geweest, ook toen zij in Turkije verbleef. Verzoekster wenst in dit verband te verwijzen naar de geldtransacties van haar halfbroer zowel naar haar als haar moeder (stuk 4). Een terugkeer naar haar land van herkomst zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.”

Verzoekster verwijst naar de principes van familie-eenheid.

2.1.2. Bij aanvullende nota van 8 juni 2020 brengt verweerder op basis van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019;
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019;
- COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020.

Beoordeling

2.2.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, “*Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*”, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, “*Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*”, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, “*Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*”, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. Verzoekster haalt aan dat ze een alleenstaande vrouw is die geen beroep kan doen op een familiaal netwerk.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete betwisting voert inzake de motiveringen in de bestreden beslissing waaruit blijkt:

- verzoeksters verklaringen inzake de huwbare leeftijd stemmen niet overeen met de landeninformatie en verzoekster is niet geloofwaardig inzake een voorgenomen gedwongen huwelijk;
- het incident waarbij haar oom zou zijn gedood, is niet geloofwaardig;
- verzoekster is niet geloofwaardig waar ze aanvoert dat haar vader haar ertoe dwong een hoofddoek aan te doen;
- de algemene onveilige situatie in Irak is een algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De omstandige motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent. Aangezien ze niet dienstig worden weerlegd blijven ze onverminderd gelden.

Verzoekster kan evenmin nuttig verwijzen naar de landeninformatie teneinde te besluiten dat het feit een alleenstaande vrouw te zijn een gegronde vrees voor vervolging zou vormen. Het is op basis van de toegevoegde landeninformatie aannemelijk dat het louter feit een alleenstaande vrouw te zijn, kan leiden tot maatschappelijke afkeuring. Deze landeninformatie geeft echter niet aan dat een alleenstaande vrouw dermate zou worden gepercipieerd dat ze louter omwille van dit profiel een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Verzoekster betreft deze algemene landeninformatie evenmin concreet op haar persoon of persoonlijke situatie.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.4. Verzoekster beroept zich op artikel 8 van het EVRM en het principe van familie-eenheid ingevolge de erkenning van familieleden.

2.2.4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.4.2. Voor zover verzoekster zich beroept op een 'recht' op internationale bescherming als zuster van haar halfbroer, die subsidiaire bescherming kreeg en intussen ook de Belgische nationaliteit bezit, dient te worden vastgesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten, is verankerd in artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 'inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor bescherming' (hierna: richtlijn 2011/95). Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, met name aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, "*N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*", nr. C-652/16, punt 68).

Ten overvloede kan te dezen ook nuttig verwezen worden naar artikel 23.2 van richtlijn 2011/95/EU.

Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "*dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*".

Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "*onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn*".

Daargelaten de vraag of verzoekster als meerderjarig persoon aanzien kan worden als gezinslid, blijkt uit de voornoemde bepalingen dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

2.2.4.3. Aangezien noch artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, noch enige interne of internationale rechtsnorm voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet (of de Belgische nationaliteit verkreeg) hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste, is het tweede middel ongegrond.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet betwist waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de actuele situatie in Bagdad niet van dien aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze motivering vindt verder steun in de actualisering van de informatie in de aanvullende nota van 8 juni 2020.

Verzoekster brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse zoals gemaakt in de bestreden beslissing is gesteund, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad, zoals deze blijkt uit de aanvullende nota van 8 juni 2020, door de Raad overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS